

EU 2009.CZ

Moderní umělá sladidla už snad nejsou tak kancerogenní jako býval samotný cyklamát, cukr je dnes považován za bílý jed (a ne v tom smyslu, jak říká moje mladší dcera – „ces koju s jedem?“ *česky: chceš kolu s ledem*), takže tvrzení, že to Evropě osladíme, je značně přežitě až život Evropanů ohrožující. Myslím, že svou potenciální nebezpečnost jsme prokázali i prezentací díla Entropa. Trochu mi to připomíná stejně legrační dílo našeho rodáka Járy Cimrmana. Obdobně jako my v lednovém Focusu si mohl i Cimrman ve své době číst v novinách ve vídeňských kavárnách, že například „Tschechiens Minister Vondra entschuldigte sich bei Bulgarien. Die Karte der Bundesrepublik ist überzogen mit Autobahnen, deren Anordnung als Hakenkreuz interpretiert werden kann. *česky: Český ministr Vondra se omluvil Bulharsku. Mapa Spolkové republiky je překryta dálnicemi, jejichž uspořádání lze interpretovat jako hákový kříž.*“ A Jára Cimrman by se podobně jako letos podle všeobecného názoru geniální David Černý ohradil: „Wollen Sie mir etwa sagen, dass neun miteinander verbundene Autobahnen – Verzeihung, aber ich verstehe die Frage nicht... *česky: Chcete mi snad říct, že devět propojených dálnic – promiňte, ale otázce nerozumím.*“ Prostě Čechům toho moc nedokážete, takže i s tím cukrem opatrně.

Myslím, že v evropské dermatovenerologii to je trochu jiné. Také my jsme se rychle sžili s realitou, že nejzápadnější část dostupné Evropy není v Chebu nebo v zahraničí za Magdeburkem. Evropanství vnímáme jako samozřejmost. Mně na klinice nepřijde neobvyklé, že se se svými spolupracovníky setkávám při jejich práci na klinikách nebo laboratořích v zahraničí. Nepřekvapí mne, že Blanka si vytvoří ostruhu v Hamburku, aby je zhodnotila v Kalifornii a po čtyřech letech práce jinde mi nabídne pedagogické služby jednou v týdně a zbytek doby tráví v Berlíně.

Nedívám se, že si Daniela, Martin a Juraj podávají dveře na klinice v Mnichově. Už je ani nepoprosím, aby mi dovezli digitálky za marku nebo krabičku tyčinek Mars, o což jsem byl žádán v době, kdy jsem tam pracoval já. Snadno jsem si zvykl, že místo nich léčí naše pacienty Elena, Orestis nebo Spyros. V zásadě mi nevádí, že si přečtu, že „psoráza je rozsáhlá a našupená, na bercích jsou splívající ložiska, vlasy minimálně postižené, šupení na horní části boltcu“. Hlavní věc je, že rozumím. V Americe také nikdo nekritizuje mou angličtinu. A diakritická znaménka? Esemesky jsou stejně většinou bez nich a „splívající ložiska“ jako nejtěžší gramatický hřích podle naší češtinářky tam můžete najít i od Čecha.

Jak složité bylo dříve vyrazit do SRN v oblíbeném Trabantu nebo v luxusním Wartburgu. Profesor Štáva,

který byl před revolucí hrdý na to, že vlastnil malý západní vůz Peugeot, jednou v Čs. dermatologii napsal, že u nás to budí nepřekonatelnou závist a v Německu mezi kolegy pohledy plné soucitu. Z našeho pohledu téměř dokonalý Wartburg tam budil oblaky modrého olejového dýmu pozdvižení a to, že se jedná o kvalitní německý vůz, jsem říkal jen těm nejzlobivějším západním Němcům. Dnes je to tak jednoduché. Po Evropě zaplatíme za letenku někdy méně než za vlak po Čechách, přesto ale volíme různé alternativní komunikační kanály (např. Skype), které nám poskytnou videohovor zdarma. Pokud se už ale vydáme do zahraničí, třeba na kongres, využíváme to obvykle skutečně k účasti na dané akci a nikoliv k dříve oblíbeným nákupům.

Náš čas se stal dražším. Nejvíce se to pozná tam, kde opravdu pracujete na sebe. Vytížení ambulantní dermatovenerologové, ale i pracovníci laserových center nebo zkrášlovacích salónů mají diáře plné i na několik měsíců dopředu a cesty do zahraničí nebo i na domácí akce stále pečlivěji zvažují a plánují je i třeba s ročním předstihem. Stále se vnučuje otázka, proč mám jezdit na kongresy za vědeckým poznáním, když přece existuje google.cz. Jsem toho názoru, že cestování přináší celou řadu duchovních obohacení, která prostě přes sebelepší flatscreen s full-HD rozlišením nelze získat. Kromě čerpání a sdělování vědomostí je to právě ten personální kontakt, při kterém navážete nová přátelství, vytvoříte potřebné mezilidské vazby a procvičíte si jazykové znalosti.

Myslím, že jedním z našich národních problémů je nedostatek zdravého sebevědomí. Nemyslím tím nafoukanou drzost, ale deklaraci rovnoprávného partnerství s někým, kdo má obdobné obecné zázemí jako já. Samozřejmě se na cestách setkáte s kulturním prostředím, které se od našeho diametrálně odlišuje – v Japonsku jsem například viděl na klinikách špičkové laboratorní objekty s příslušným vybavením, ale velmi průměrnou ambulantní a lůžkovou část. Je pravda, že jsem si říkal, že v laboratorní práci musíme na našich pracovištích trochu přidat krok, abychom ten skluz vyrovnali, ale v klinické práci s nemocnými jsou na tahu zase oni.

Poslouchejme rádio, v době předsednictví ČR se nám určitě bude sebevědomí zvyšovat: „Víte, kde stojí nejstarší univerzita ve střední Evropě?“, „Víte, kde byla založena Německá dermatologická společnost?“, „Víte, kde byla vyrobena první kostka cukru?“ ... Ano, na našem území. „Jsme v centru Evropy. Předsedáme Evropské unii.“ Máme na to zviditelnit se, a možná i pozitivně, přinejmenším v celé Evropě. Pojďme k tomu přispět i jako dermatovenerologové.

Prof. MUDr. Petr Arenberger, DrSc, MBA